advokatnævnet

DATO: 29.09.2026 **Sagsnr.2026-1911**

K E N D E L S E

Klagens tema:

Ved Advokatnævnets kendelse af 1. juli 2021 blev [indklagede] frakendt retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 8.

[Indklagede] har den 29. maj 2026 i medfør af retsplejelovens § 147 f ansøgt om ophævelse af frakendelsen.

Sagsfremstilling:

[Indklagede] blev ved Advokatnævnets kendelse af 1. juli 2021 frakendt retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre. Frakendelsen skete på baggrund af, at [indklagede] i 9 tilfælde havde tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Af Advokatnævnets afgørelse og begrundelse fremgik:

> *"**Skyldsspørgsmålet:***
> *Forhold 1*
> *Det følger af retsplejelovens § 143, stk. 2, at Advokatrådet fører tilsyn med advokaterne med henblik på at sikre, at advokaterne handler i overensstemmelse med de pligter, stillingen medfører. En af Advokatrådets metoder til at føre det pligtmæssige tilsyn med de danske advokater og advokatvirksomheder er bl.a. at anmode advokaten om at indsende oplysninger og fremlægge dokumentation, jf. retsplejelovens § 143, stk. 3. Det følger af retsplejelovens § 143, stk. 4, at advokater ikke må foretage eller medvirke til handlinger eller undladelser, som lægger hindringer i vejen for Advokatrådets tilsyn, eller hvis formål er at unddrage sig tilsynet.*

[Indklagede] blev ved Advokatrådets brev af 21. marts 2018 anmodet om at fremsende oplysninger og dokumentation vedrørende en række forhold relateret til revisorrapporten inden den 6. april 2018. Fristen blev forlænget ad flere omgange, senest til den 15. maj 2018, idet Advokatrådets sekretariat oplyste, at manglende medvirken til Advokatrådets tilsyn måtte forventes indbragt for Advokatnævnet. [Indklagede] har på trods heraf ikke fremsendt de ønskede oplysninger til Advokatrådet.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har undladt at medvirke til gennemførelsen at Advokatrådets tilsyn, jf. retsplejelovens § 143, stk. 4, og at han således har handlet groft i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

De omstændigheder, som [indklagede] har anført som argumenter til støtte for, at han ikke kunne indsende de efterspurgte oplysninger til Advokatrådet, herunder det forhold, at [indklagede] på daværende tidspunkt var involveret i omfattende retssager, fritager ikke [indklagede] for at medvirke til gennemførelsen af Advokatrådets tilsyn og kan dermed ikke føre til en ændret vurdering.

<u>Forhold 2</u>
Uanset om [indklagede] måtte have givet behørige opdrags- og prisoplysninger til [X], og uanset om bistanden i øvrigt måtte være bestilt af [X], finder Advokatnævnet, at [indklagede] under de helt særlige omstændigheder har opkrævet et salær, der afviger fra kravet i retsplejelovens § 126, stk. 2 om at et salær skal være rimeligt.

Der er herved særligt lagt vægt på, at salæret forekommer meget højt både samlet set og set i forhold til de enkelte sager, og at der efter nævnets vurdering er beregnet salær i et omfang, der står i misforhold til både bistandens karakter og det oplyste om [X]'s behov for advokatbistand.

Der er bl.a. lagt vægt på, at en ganske betydelig del af faktureringen, ca. 290.000 kr. inkl. moms, kan henføres til [X]'s tvangsindlæggelse. Det bemærkes i den forbindelse, at det påhviler en advokat, der arbejder for sygdomsramte eller på anden måde åbenlyst svage klienter, at være varsom med påtagelsen af opgaver, som en klient med normal styrke ikke måtte antages at ville efterspørge. Henset hertil, og når en stor del af arbejdet må anses for at være af ekspeditionsmæssig karakter, burde [indklagede] have begrænset bistanden og dermed det samlede salær i

betydelig grad. Den omstændighed, at [indklagede] har forklaret, at han i ikke under 100 tilfælde frarådede [X] at føre processer, kan ikke føre til et andet resultat.

[Indklagede] var som udførende advokat, eneejer af og tegningsberettiget for det fakturerende selskab i disciplinærmæssig sammenhæng ansvarlig for salærfastsættelsen.

Advokatnævnet finder efter en samlet vurdering, at salærberegningen er uberettiget i et sådan omfang at [indklagede] ved sin salærberegning herved har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Forhold 3

Advokatnævnet finder ikke grundlag for at afvise dette klagepunkt som for sent indgivet. Nævnet har herved lagt vægt på, at Advokatrådet først ved modtagelsen af revisorrapporten af 2. marts 2018 blev bekendt med forholdet.

Advokatnævnet finder, bl.a. på baggrund af revisorrapporten af 2. marts 2018, at [indklagede] har handlet i strid med god advokatskik ved den 23. maj 2017 at have overført et legat på 300.000 kr. fra [fond A]'s klientkonto til [Y]'s klientkonto.

Nævnet har herved lagt vægt på, at der først på bestyrelsesmødet i [fond A] den 26. maj 2017 – tre dage efter overførslen skete – blev truffet beslutning om at uddele legater på 300.000 kr. til hver af familierne bag fondet, hvorfor overførslen den 23. maj 2017 var uberettiget. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke er godtgjort, at overførslen skyldes en ekspeditionsfejl.

Der har således indestået 300.000 kr. for lidt på [fond A]'s klientkonto i perioden fra den 23. maj 2017 til den 26. maj 2017.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat reglerne i klientkontovedtægten og derved har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, jf. klientkontovedtægtens § 19.

Forhold 4

Advokatnævnet finder ikke grundlag for at afvise dette klagepunkt som for sent indgivet. Nævnet har herved lagt vægt på, at Advokatrådet først ved modtagelsen af revisorrapporten af 2. marts 2018 blev bekendt med

forholdet.

På baggrund af revisorrapporten af 2. marts 2018 samt sagens samlede oplysninger, herunder indholdet og formuleringen af referatet fra bestyrelsesmødet den 26. maj 2017 i [fond A], der var udarbejdet af [indklagede], finder nævnet, at det i tilstrækkelig omfang er godtgjort, at der på bestyrelsesmødet den 26. maj 2017 i [fond A], ikke blev truffet gyldig beslutning om långivning.

Advokatnævnet har herved bl.a. lagt vægt på [Z] og [Æ]'s oplysning om, at spørgsmålet om fondets långivning ikke blev behandlet på bestyrelsesmødet, og at det fremgår af sagen, at der i [fond A] ikke er praksis for at yde lån til familierne. Der er endvidere lagt vægt på, at det ikke hverken af indkaldelsen eller notat til indkaldelsen udtrykkeligt fremgår, at der på bestyrelsesmødet den 26. maj 2017 skulle træffes beslutning om lån. Nævnet har også tillagt det betydning, at [indklagede] i sin egenskab af daværende bestyrelsesmedlem og administrator for [fond A] hverken måtte modtage lån fra fondet eller deltage i behandlingen af emner, hvor han selv havde en væsentlig interesse, der kunne være stridende mod fondets interesser. Advokatnævnet har i den forbindelse lagt til grund, at [indklagede] var den reelle låntager i forbindelse med lånet fra [fond A] til [Y], hvilket er underbygget af låneaftalen indgået den 19. maj 2017 mellem [indklagede] og [Y].

På denne baggrund finder nævnet, at [indklagede] den 8. juni 2017 uberettiget overførte 300.000 kr. fra [fond A]'s klientkonto til [Y]'s klientkonto, og at der herefter har indestået 300.000 kr. for lidt på [fond A]'s klientkonto.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat reglerne i klientkontovedtægten og derved groft har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, jf. klientkontovedtægtens § 19.

<u>Forhold 5</u>
Gennemførelsen af de foranstaltninger, som er fastsat i klientkontovedtægten til kontrol af, om advokater overholder klientkontoreglerne, er af afgørende betydning for, at advokater kan bevare deres særlige rettigheder med hensyn til opbevaring af klientmidler.

Efter klientkontovedtægtens § 3, stk. 1, er enhver advokat og ethvert advokatselskab, der oppebærer penge som led i advokatvirksomhed,

forpligtet til at have indrettet bogholderiet således, at det viser de enkelte mellemværender og det samlede klienttilsvar. Klientbogholderiet skal føres hver dag, hvor advokatvirksomheden er åben og på dage, hvor der i øvrigt foretages økonomiske transaktioner fra advokatvirksomheden, jf. klientkontovedtægtens § 3, stk. 2, og det skal på disse dage sikres, at der er overensstemmelse mellem klienttilsvaret og det samlede indestående på klientbankkontiene, jf. § 4, stk. 1.

Det fremgår af klientkontoerklæringen for 2018, at [indklagede] i 2018 har undladt hver arbejdsdag at føre bogholderiet således, at det kunne vise de enkelte mellemværender samt størrelsen af det samlede klienttilsvar, jf. klientkontovedtægtens § 3, stk. 1, jf. stk. 2. Endvidere har [indklagede] i 2018 undladt en gang hver arbejdsdag at foretage regulering, dvs. sikre, at der var overensstemmelse mellem klienttilsvaret og det samlede indestående på klientbankkontiene i henhold til klientkontovedtægtens § 4, stk. 1.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat reglerne i klientkontovedtægten og derved har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, jf. klientkontovedtægtens § 19.

Forhold 6
Advokatnævnet finder ikke grundlag for at afvise dette klagepunkt som for sent indgivet. Nævnet har herved lagt vægt på, at Advokatrådet først ved modtagelsen af revisorrapporten af 2. marts 2018 blev bekendt med forholdet.

Ifølge klientkontovedtægtens § 2, stk. 5, indgår beløb, der ikke er modtaget som led i advokatvirksomhed, ikke i klienttilsvaret, og kan ikke indsættes på klientbankkontoen.

Revisorrapporten af 2. marts 2018 konkluderer, at der uberettiget har indestået midler på [indklagede]s hovedklientbankkonto, som ikke var modtaget som led i advokatvirksomhed. Således fremgår det af rapporten, at der den 23. december 2016 var indsat 2,3 mio. kr. på klientbankkontoen, der ifølge revisorens oplysninger ikke var modtaget som led i advokatvirksomhed, idet beløbet efter det oplyste ikke vedrørte en igangværende sag for en klient.

[Indklagede] har ikke på Advokatrådets opfordring oplyst om årsagen til indbetalingen af de 2,3 mio. kr. til klientbankkontoen, og Advokatnævnet finder herefter, at [indklagede] har bevisbyrden for, at beløbet er modtaget som led i advokatvirksomhed.

Nævnet finder, at det ikke er godtgjort, at beløbet på 2,3 mio kr. er modtaget som led i advokatvirksomhed. Nævnet har særligt lagt vægt på, at [indklagede] ikke har fremsendt relevant dokumentation til støtte for sin påstand om, at beløbet på 2,3. mio. kr. er oppebåret som led i advokatvirksomhed, og at hans forklaring herom til Advokatnævnet ikke forekommer troværdig.

Advokatnævnet finder herefter, at [indklagede] har tilsidesat reglerne i klientkontovedtægten og derved har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, jf. klientkontovedtægtens § 19.

Forhold 7
Advokatnævnet finder ikke grundlag for at afvise dette klagepunkt som for sent indgivet. Nævnet har herved lagt vægt på, at Advokatrådet først ved modtagelsen af revisorrapporten af 2. marts 2018 blev bekendt med forholdet.

Ifølge klientkontovedtægtens § 2, stk. 5, indgår beløb, der ikke er modtaget som led i advokatvirksomhed, ikke i klienttilsvaret, og kan ikke indsættes på klientbankkontoen.

Idet Advokatnævnet har lagt vægt på, at der den 19. maj 2017 blev indgået en låneaftale mellem [indklagede] og [Y], hvorefter sidstnævnte ydede [indklagede] et lån på 2 x 300.000 kr., i alt 600.000 kr., finder nævnet det godtgjort, at beløbet på 250.000 kr., der den 30. juni 2017 blev overført fra [Y] (klient 11453 – fælles klientkonto) til [indklagede] (klient 39000 – fælles klientkonto), havde karakter af et lån.

Ud af beløbet på 250.000 kr. blev der den 4. juli 2017 overført 80.000 kr. fra [indklagede] (klient 39000 – fælles klientkonto) til [indklagede]s private bankkonto, og den 18. august 2017 blev der overført 107.734 kr. fra [indklagede] (klient 39000 – fælles klientkonto) til [Ø]'s bankkonto. Endelig blev der den 12. oktober 2017 overført 12.266 kr. fra [indklagede] (klient 39000 – fælles klientkonto) til [indklagede]s private bankkonto.

I perioden fra den 30. juni 2017 til den 12. oktober 2017 har der således henstået mellem 12.266 kr. og 250.000 kr. på klientbankkontoen, som ikke var betroede midler, men derimod havde karakter af privat udlån til [indklagede].

Advokatnævnet finder herefter, at [indklagede] har tilsidesat reglerne i

klientkontovedtægten og derved har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, jf. klientkontovedtægtens § 19.

Forhold 8
Uagtet det af [indklagede] anførte, finder Advokatnævnet det ubetænkeligt at lægge til grund, at klientkontoerklæringen pr. 31. december 2017, som Advokatrådet modtog den 22. februar 2018, vedrører [advokatfirma A], og at [indklagede]s personlige klientkontoerklæring ikke er modtaget hos Advokatrådet.

Det fremgår af klientkontovedtægtens § 14, at alle advokater, der havde beskikkelse, og advokatselskaber, der eksisterede den 31. december det forløbne år, inden en af Advokatrådet fastsat frist skal indsende en erklæring til Advokatrådet om størrelsen af advokatens eller advokatselskabets samlede tilsvar af betroede penge pr. 31. december.

Gennemførelsen af de foranstaltninger, som er fastsat i klientkontoreglerne til kontrol af, at advokaterne overholder klientkontoreglerne, er af afgørende betydning for, at advokater kan bevare deres særlige rettigheder med hensyn til at opbevare klientmidler.

Overholdelse af kravet om indsendelse af klientkontoerklæring er desuden af afgørende betydning for Advokatrådets mulighed for at føre tilsyn med advokaternes håndtering af betroede midler.

[Indklagede]s klientkontoerklæring pr. 31. december 2017 skulle have været Advokatrådet i hænde senest den 31. marts 2018.

Advokatnævnet finder på denne baggrund, at [indklagede] som daværende advokat har overtrådt klientkontovedtægtens § 19 og derved groft har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, ved på trods af flere påmindelser ikke at have indsendt klientkontoerklæring pr. 31. december 2017 i overensstemmelse med klientkontovedtægtens bestemmelser.

Forhold 9
Advokatnævnet finder, at [indklagede] ikke på behørig vis har varetaget sine klienters interesser under den omhandlede [landsrets] sag, hvor han repræsenterede [...] mod [myndighed].

Nævnet har herved særligt lagt vægt på, at [indklagede] ikke indleverede henholdsvis tidsplan og processkrift inden for de fastsatte frister, selvom [landsretten] havde oplyst, at manglende indlevering af processkrift ville

kunne tillægges udeblivelsesvirkning.

Nævnet har endvidere lagt vægt på, at [indklagede] ikke gav møde ved de berammede, forberedende retsmøder den 30. maj 2017 og 7. juni 2017, og at [indklagede] udtrådte af sagen den 6. februar 2018, kort tid inden det berammede forberedende retsmøde den 19. februar 2018, hvorved hans klienter var i fare for at lide retstab. Den omstændighed, at det først den 2. februar 2018 stod klart, at [indklagede]s klienter ikke kunne opnå privat støtte til sagens førelse, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] groft har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Sanktionen:
[Indklagede] blev ved Advokatnævnets kendelse af 30. april 2014 pålagt en bøde på 100.000 kr., ved kendelse af 8. september 2015 pålagt en bøde på 10.000 kr., ved kendelse af 29. marts 2016 pålagt en bøde på 100.000 kr., ved kendelse af 30. november 2016 pålagt en bøde på 20.000 kr. og ved kendelse af 23. marts 2017 pålagt en tillægsbøde på 50.000 kr. Kendelserne er for så vidt angår de fire sidstnævnte endelige.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ved ikke at have medvirket til gennemførelsen af Advokatrådets tilsyn, ved at have foretaget uberettiget salærberegning, ved gentagne gange uberettiget at have overført midler fra [fond A]'s klientkonto, ved ikke at have sørget for, at der skete daglig bogføring og regulering, ved i flere tilfælde at have midler stående på klientbankkontoen, der ikke var klientmidler, ved ikke at have indleveret klientkontoerklæring for 2017, og ved ikke at have varetaget sine klienters interesser på behørig vis i [landsrets] sagen har gjort sig skyldig i gentagne og i adskillige tilfælde grove overtrædelser af sine pligter som advokat.

Efter forholdenes karakter, sammenholdt med flerheden og grovheden af tilsidesættelser samt den omstændighed, at [indklagede] tidligere er pålagt en række sanktioner for tilsidesættelse af god advokatskik, finder Advokatnævnet, at der er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at [indklagede] ikke for fremtiden vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

[Indklagede] frakendes herefter retten til at udøve advokatvirksomhed indtil videre, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 8, jf. til dels princippet i straffelovens § 89.

Det af [indklagede] anførte, herunder om bl.a. EMRK, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Advokatnævnet tager endvidere påstanden om, at [indklagede] pålægges at betale omkostningerne til de udpegede forsvarer til følge i medfør af § 23, stk. 5, jf. stk. 2, i bekendtgørelse nr. 548 af 28. april 2020 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v.

[Indklagede] kan forlange kendelsen indbragt for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 e. Anmodningen skal fremsættes over for justitsministeren."

[Indklagede] anmodede ved e-mail af 5. juli 2021 til Justitsministeriet om, at Advokatnævnets kendelse af 1. juli 2021 blev indbragt for retten.

Ved [byretten]s dom afsagt den 2. april 2024 blev Advokatnævnets kendelse stadfæstet**.** Af Rettens begrundelse og resultat fremgik:

*"**Forhold 1:***

Det kan lægges til grund, at forhold 1 vedrører perioden fra 15. maj 2018 til 18. juni 2018. Retten finder, at der ikke foreligger en begrundelsesmangel ved Advokatnævnets afgørelse af sagen.

Retten finder ikke fornødent grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering, herunder vurderingen af at tilsidesættelsen af god advokatskik er betragtet som grov.

Et grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering ville foreligge, såfremt retten kunne lægge til grund, at [indklagede] havde være afskåret fra forud for fristudløb den 15. maj 2018 at indsende de ønskede oplysninger og dokumentation, som han ved brev af 6. april 2018 blev afkrævet og, idet sygdom hos [indklagede] ikke kan afvises, endvidere i perioden fra omkring 22. maj 2018 til 18. juni 2018 skulle være afskåret herfra. Retten finder ikke grundlag for at antage dette.

Forhold 2:

Retten finder ikke fornødent grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets

vurdering af, at [indklagede] under de helt særlige omstændigheder har opkrævet et salær, som ikke er rimeligt, jf. § 126, stk. 2.

Retten har herunder ikke fundet grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at salæret var højt samlet set og i forhold til de enkelte sager, bistandens karakter og [X]'s behov for advokatbistand. Retten har heller ikke fundet grundlag for at tilsidesætte vurderingen af, at [X] var sygdomsramt eller åbenlyst svag, eller Advokatnævnets antagelse af, at en advokat skal være varsom med påtagelsen af opgaver fra en klient, der efterspørger opgaver, som en klient af normal styrke ikke ville efterspørge.

Forhold 3, 4, 6 og 7 – visse indsigelser:

Retten tiltræder, at der ikke er grundlag for at afvise disse klagepunkter som for sent indgivet, da Advokatrådet først ved modtagelse af revisorrapporten af 2. marts 2018 blev bekendt med forholdene, jf. retsplejelovens § 147b, stk. 2.

Der er ikke grundlag for en fortolkning, hvorefter Advokatrådet identificeres med [Z]. Retten finder endvidere ikke at der er en uoverensstemmelse mellem Advokatrådets klage vedrørende forhold 3 og 4 og Advokatnævnets afgørelse, der kan medføre afgørelsens nullitet, ugyldighed ex tunc eller ved, at afgørelsen af punkterne mangler en korrekt begrundelse, og med en korrekt begrundelse ville det medføre et andet resultat.

Videre finder retten ikke grundlag for at antage, at Advokatnævnets afgørelse er ugyldig som følge af manglende partshøring, allerede fordi retten efter Advokatnævnets brev af 19. februar 2024, men også ud fra materialet for Advokatnævnet kan lægge til grund, at e-mail af 27. marts 2019 fra [Z] ikke er indgået i Advokatnævnets sag.

Retten har ikke fornødent grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at Advokatnævnet kunne behandle forhold 4 og ikke afviste forholdet som en klage, der efter dens beskaffenhed ikke kunne påkendes af nævnet.

Forhold 3:

Det er uomtvistet, at beløbet på de 300.000 kr. blev overført fra [fond A]'s klientkonto hos [indklagede]s advokatkontor til [Y]'s klientkonto hos [indklagede]s advokatkontor den 23. maj 2017, selv om beslutningen

først blev truffet den 26. maj 2017. Det må lægges til grund efter [indklagede]s forklaring, at han på forhånd havde instrueret bogholderen om at foretage overførslen den 23. maj 217, og at han ikke ændrede på instruksen, da mødet blev ændret til den 26. maj 2017.

Retten finder ikke fornødent grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at det var en overtrædelse af klientkontoreglerne, at midlerne stod på den forkerte klientkonto, og retten anser det ikke undskyldeligt, at baggrunden herfor var, at der var afgivet forhåndsinstrukser om disponering, som forudsatte endnu ikke trufne dispositioner.

Forhold 4:

Også efter bevisførelsen for retten findes det i tilstrækkelig omfang godtgjort, at der ikke på bestyrelsesmødet den 26. maj 2017 i [fond A] blev truffet gyldig beslutning om långivning.

Retten kan tiltræde Advokatnævnets begrundelse, herunder de opregnede punkter, som Advokatnævnet har lagt vægt på. De afgivne forklaringer for retten kan efter en bevisvurdering ikke føre til et andet resultat.

Idet [indklagede] var til stede under mødet, kan det af ham udarbejdede referat ikke gøre ham i god tro om, at der var truffet en beslutning om långivning.

Retten har ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at overtrædelsen udgør en grov tilsidesættelse af god advokatskik.

Forhold 5:

Det er ikke bestridt, at der ikke er bogført dagligt, hvorfor dagældende klientkontovedtægtens § 1, stk. 3, ikke er overholdt. Retten har herefter intet grundlag for at antage, at der en gang for hver arbejdsdag kunne dokumenteres overensstemmelse mellem klienttilsvaret og det samlede indestående, jf. klientkontovedtægtens § 2, stk. 4. God advokatskik er derfor overtrådt, jf. dagældende klientkontovedtægts § 18.

Der var ikke meddelt dispensation efter dagældende klintkontovedtægts § 2, stk. 5, og det anførte om, at der i perioden fra 1. april 2017 til 31. januar 2018 skal fragå tiden for flytning maj 2017 til en uges tid ind i juni 2017 findes ikke at udgøre sådanne formildende omstændigheder, at

forholdet ikke tæller med i vurderingen af, om der er grundlag for frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed.

Forhold 6:

[Indklagede] gjorde for Advokatnævnet gældende, at beløbet på 2,3 mio. kr. var indbetalt som led i advokatvirksomhed, og samme synspunkt er gjort gældende i påstandsdokumentet under retssagen. [Indklagede]s forklaring for retten om, at beløbet ikke blev modtaget som led i advokatvirksomhed, men uden hans vidende var blevet indbetalt af [Å], giver herefter ikke retten grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at [indklagede] har tilsidesat reglerne i klientkontovedtægtens dagældende § 4, stk. 3, og dermed god advokatskik, jf. vedtægtens dagældende § 18.

Forhold 7:

Også efter bevisførelsen for retten må det på baggrund af pengestrømmene lægges til grund, at de penge, der mellem den 30. juni 2017 til den 12. oktober 2017 henstod på [indklagede]s klientkonto, ikke var modtaget som led i advokatvirksomhed, men havde karakter af privat udlån til [indklagede].

Retten har ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at der foreligger en overtrædelse af klientkontoreglernes § 2, stk. 5, og at dette udgør en tilsidesættelse af god advokatskik.

Forhold 8:

[Indklagede] har efter fornyet afgivelse af forklaring i retten ikke bestridt, at der ikke er indsendt klientkontoerklæring for 2017 for [indklagede] personligt. Dagældende klientkontovedtægt § 10 er dermed overtrådt og advokatpligterne tilsidesat, jf. dagældende klientkontovedtægters § 18.

Retten har intet grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at forholdet er groft. Erklæringen skulle være indsendt den 31. marts 2018, men var ikke indgivet, da [indklagede] gik konkurs, trods mellemliggende rykkere.

Forhold 9:

Retten har intet grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at forholdet er en grov tilsidesættelse af god advokatskik. Det af

[indklagede] anførte kan ikke føre til et andet resultat, herunder idet [indklagede] ikke var bekendt med, at [landsretten] ville give sagsøgerne advokatpålæg, ligesom [landsretten] begrundede den manglende udeblivelsesvirkning med bl.a. [indklagede]s udtræden, som [landsretten] vurderede reelt hindrede sagsøgerne i rettidigt at søge anden juridisk bistand, der kunne repræsentere dem under retsmødet.

Øvrige indsigelser:

[Indklagede]s øvrige indsigelser, herunder om sagen reelt er en sag af strafferetlig karakter, og ikke er blevet behandlet i overensstemmelse med principperne i EMRK art. 7, om at domstolsprøvelsen skal være skærpet i [indklagede]s favør efter sagens indgribende karakter, om Advokatnævnets usaglige eller kvalitetsmæssigt utilstrækkelige sagsbehandling, den tid, der var afsat til behandlingen for Advokatnævnet og ekstraktens opbygning for Advokatnævnet, fører ikke til noget andet resultat vedrørende nogen af de 9 forhold.

Sanktionen:

Retten har ikke grundlag for at antage, at Advokatnævnet ved sin sanktionsfastsættelse har lagt ikkeendelige tidligere sanktionsfastsættelser til grund som endelige, jf. det i Advokatnævnets kendelse anførte om "Kendelserne er for så vidt angår de fire sidstnævnte endelige".

På baggrund af de tidligere sanktioner over for [indklagede] sammenholdt med antallet og karakteren af de nu pådømte forhold har retten ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at der foreligger grove og oftere gentagen overtrædelse af advokatpligterne. Endvidere har retten ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets vurdering af, at der er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at [indklagede] ikke for fremtiden vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 8, eller vurderingen af, at der er grundlag for at frakendelse sker indtil videre.

Den af Civilstyrelsen nedlagte principale påstand tages herefter til følge, uanset dommens resultat efter retsplejelovens § 147e, stk. 1, er en stadfæstelse."

[Indklagede] har ved ankestævning af 15. april 2024 anket [byretten]s dom af 2. april 2024 til [landsretten]. Sagen er berammet til hovedforhandling den 15., 16., 18.

og 19. november 2027.

Anmodning om ophævelse af frakendelse:

[Indklagede] har overordnet gjort gældende bl.a., at Advokatnævnet har tilsidesat sin vejledningspligt efter forvaltningslovens § 7, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og EU's charter om grundlæggende rettigheder. Han har anført bl.a., at nævnet trods gentagne anmodninger ikke har vejledt ham om de retlige og faktiske kriterier, der indgår i vurderingen efter retsplejelovens § 147 f, og at dette har begrænset hans mulighed for at fremkomme med relevante bemærkninger og materiale til brug for nævnets afgørelse.

[Indklagede] har til støtte for anmodningen om ophævelse af frakendelsen bl.a. gjort gældende, at han siden frakendelsen har udøvet virksomhed som juridisk rådgiver, jf. lov om juridisk rådgivning nr. 419 af 9. maj 2006, fra juli 2018 som enkeltmandsvirksomhed og fra september 2022 som [selskab A].

[Indklagede] har videre gjort gældende, at han som følge af Advokatnævnets overtrædelse af forvaltningslovens § 7 intet kendskab har til, hvilke krav der stilles til dokumentation for arbejdet som juridisk rådgiver. Det kan – med nogen usikkerhed – af de få afgørelser fra nævnet, som alle er en *"konkret … vurdering"*, i nogen grad udledes, at juridisk beskæftigelse har relevans og er af væsentlig betydning, navnlig i tilfælde af, at den har været udøvet kontinuerligt i den relevante årrække siden frakendelsen. Dette er tilfældet for hans vedkommende, idet han uden afbrydelse har arbejdet som juridisk rådgiver siden frakendelsen i juli 2021. I mangel af nærmere kendskab til dokumentationskravet har han i den forbindelse fremsendt en samling af eksempler på fakturaer udsendt igennem de passerede ca. 5 år.

Den juridiske virksomhed, der således er og fortsat udøves igennem de passerede fem år, er etableret med udgangspunkt i hidtidige og nye klienter, navnlig indenfor selskabsret, offentligret og almen praksis med rådgivning og repræsentation af klienter som hans hidtidige juridiske virksomhed, bortset fra, at han ikke som advokat har kunnet give møde ved domstolene i perioden. Hans juridiske beskæftigelse i perioden omfatter tillige ledelsesposter i erhvervsdrivende selskaber.

[Indklagede] har videre anført, at han besidder et godt helbred og ønsker fra 1. juli 2026 at generhverve sin ret til den erhvervsudøvelse, som han påbegyndte som advokat den 1. juni 1982.

Yderligere har [indklagede] oplyst, at han – som hidtil – har ren straffeattest, og at der ikke vedrørende hans virksomhed som juridisk rådgiver verserer sager af nogen art om dette virke.

Det er desuden anført, at de forhold, som var nævnets grundlag for frakendelsen, vedrører en lang periode tilbage i tiden, nu ca. 10 år. Advokatrådets anklageskrift blev indgivet fem måneder efter afslutningen af dets undersøgelse, dvs. så sent som i september 2018, og nævnets behandling af sagen varede dertil 2 år og 9 måneder. Civilstyrelsens pligt til at anlægge sag ved domstolene til efterprøvelse af nævnets kendelse blev af grunde, der fortsat er uoplyste, forsinket i ca. 6 måneder, idet styrelsen først i december 2021 anlagde retssagen. Ligeledes er der henvist til den belastning, som den langstrakte byretsbehandling har indebåret. Byrettens afgørelse er indbragt for landsretten, der afgør sagen efter en hovedforhandling, som er berammet til november 2027.

Endelig har [indklagede] henvist til, at ingen af de ni forhold i frakendelsessagen er karakteriseret som ”særdeles grove”, og at alene tre forhold er betegnet som grove.

Advokatrådet har fået forelagt [indklagede]s anmodning og har den 14. juli 2026 udtalt sig imod, at der på nuværende tidspunkt sker genudlevering af beskikkelse til [indklagede].

Advokatrådet lægger ved vurderingen om at udtale sig imod en eventuel genudlevering af beskikkelsen afgørende vægt på, at baggrunden for frakendelsen er, at [indklagede] har gjort sig skyldig i gentagne og i adskillige tilfælde grove overtrædelser af sine pligter som advokat, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Videre lægger Advokatrådet vægt på forholdenes karakter, sammenholdt med flerheden og grovheden af tilsidesættelser samt den omstændighed, at [indklagede] tidligere er pålagt en række sanktioner for tilsidesættelse af god advokatskik. På tidspunktet for kendelsens afsigelse den 1. juli 2021, hvorved [indklagede] blev frakendt retten til at udøve advokatvirksomhed, var han således pålagt bøder for i

alt 280.000 kr. af Advokatnævnet.

På den baggrund finder Advokatrådet, at der fortsat er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at [indklagede] ikke for fremtiden vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

Det af [indklagede] anførte i sin ansøgning af 29. maj 2026 og supplerende skrivelse af 1. juli 2026 med bilag til Advokatnævnet ændrer ikke ved Advokatrådets samlede vurdering. Advokatrådet finder fortsat, at frakendelsen skete på baggrund af så mange og grove tilsidesættelser af advokatforpligtelserne, at beskikkelsen ikke med rimelighed kan genudleveres på nuværende tidspunkt, idet Advokatrådet finder, at betingelserne for frakendelsen fortsat er til stede.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 15 medlemmer.

[Indklagede] gav personligt fremmøde og havde lejlighed til at uddybe sine bemærkninger.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Advokatnævnet bemærker, at [indklagede] i fornødent omfang er vejledt om, hvilke kriterier der bl.a. indgår i Advokatnævnets vurdering af, om en frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed bør ophæves efter retsplejelovens § 147 f. Der er derfor ikke grundlag for at fastslå, at [indklagede]s mulighed for at varetage sine interesser er blevet begrænset som følge af mangelfuld vejledning. [Indklagede] har haft mulighed for at fremkomme med skriftlige bemærkninger og materiale til støtte for sin ansøgning, og han har også har haft lejlighed til mundtligt at uddybe sine synspunkter på nævnets møde.

Det følger af retsplejelovens § 147 f, stk. 1, at Advokatnævnet til enhver tid kan ophæve en frakendelse efter § 147 c, stk. 3, 4, 8 og 9.

Ved vurderingen af, om en frakendelse indtil videre bør ophæves, må bl.a. indgå omfanget, karakteren og grovheden af de forhold, der begrundede frakendelsen,

den tid, der er gået siden frakendelsen, og om der er grund til at antage, at den pågældende fortsat ikke vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, jf. også Højesterets dom gengivet i U 2008.474.

14 medlemmer udtaler:

Vi finder, at der ikke er et grundlag for at antage, at [indklagede] vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, og at betingelserne for at ophæve frakendelsen derfor ikke er opfyldt.

Vi har navnlig lagt vægt på, at frakendelsen er begrundet i gentagne og i flere tilfælde grove tilsidesættelser af [indklagede]s pligter som advokat. Tilsidesættelserne omfatter bl.a. overtrædelse af reglerne om behandling af klientmidler, manglende indsendelse af klientkontoerklæring, manglende medvirken til Advokatrådets tilsyn, uberettiget salærberegning og mangelfuld varetagelse af klienters interesser under en verserende retssag.

Det forhold, at der nu er gået ca. 5 år siden frakendelsen, kan ikke føre til, at frakendelsen ophæves. Henset til karakteren og omfanget af de forhold, der begrundede frakendelsen indtil videre, finder vi således, at den forløbne tid ikke giver grundlag for at antage, at [indklagede] vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde.

Heller ikke det forhold, at [indklagede] siden frakendelsen har beskæftiget sig med juridisk rådgivning, godtgør efter vores opfattelse, at han fremover vil udøve advokatvirksomhed på forsvarlig måde, herunder efterleve de særlige pligter, der knytter sig til at udøve advokatvirksomhed.

Et medlem udtaler:

Jeg finder efter det foreliggende, at der ikke er en tilstrækkelig begrundelse for at opretholde frakendelsen af retten til at udøve advokatvirksomhed, og jeg stemmer derfor for at tage [indklagede]s anmodning om ophævelse af frakendelsen til følge.

Konklusion

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Advokatnævnet afslår herefter ansøgningen om ophævelse af frakendelsen.

[Indklagede] kan, da der er forløbet 5 år efter frakendelsen, forlange spørgsmålet indbragt for retten, jf. retsplejelovens § 147 f, stk. 2. Anmodningen fremsættes over for justitsministeren.

Herefter bestemmes:

Advokatnævnet afslår [indklagede]s ansøgning om ophævelse af frakendelsen af retten til at udøve advokatvirksomhed.

På nævnets vegne

Ole Hasselgaard